

- odtworzenia na tej podstawie ich kariery zawodowej od dnia podjęcia przez nich służby w charakterze urzędników w okresie próbnym do dnia decyzji zmieniającej,
- wypłaty różnicy pomiędzy wynagrodzeniem, do którego byliby uprawnieni w tym okresie, gdyby zostali byli zaszeregowani do grupy B*6 a wynagrodzeniem otrzymywanym ze względu na zaszeregowanie do grupy B*3;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą, że zostali zatrudnieni przez Komisję w charakterze członków personelu pomocniczego przed wejściem w życie w dniu 1 maja 2004 r. rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ na stanowiskach korektorów w OPOCE w perspektywie rozszerzenia Wspólnot oraz obsadzenia tych stanowisk w drodze otwartych konkursów.

Po tym jak przed 1 maja 2004 r. zostali laureatami konkursów ogólnych dla grup zaszeregowania B5/B4, mających na celu obsadzenia stanowisk korektorów, skarżący zostali zatrudnieni w charakterze urzędników w okresie próbnym na podstawie list rezerwowych po 1 maja 2004 r. Na podstawie art. 12 ust. 3 załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (dalej: regulamin pracowniczy) ustalono ich grupę zaszeregowania na grupę B*3.

Skarżący twierdzą, że chociaż ich skarga nie została wniesiona w określonym w regulaminie pracowniczym terminie na wniesienie zażalenia na decyzje ustalające ich grupy zaszeregowania, to jest ona dopuszczalna z uwagi na nową okoliczność faktyczną. Chodzi o decyzję Biura Parlamentu Europejskiego z dnia 13 lutego 2006 r. o zmianie zaszeregowania członków personelu tymczasowego powołanych na urzędników na podstawie konkursów wewnętrznych po dniu 1 maja 2004 r. do grupy zaszeregowania, do której zostaliby zaszeregowani gdyby byli zatrudnieni w charakterze urzędników przed tą datą.

Skarżący twierdzą, że są dyskryminowani, zważywszy na zmianę grupy zaszeregowania tych urzędników Parlamentu i uważają, że powinni być potraktowani tak samo, ponieważ w rzeczywistości byli zatrudnieni w charakterze członków personelu tymczasowego a nie pomocniczego. Według nich, ich umowy o pracę podlegały art. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników (WZIP), a nie art. 3a WZIP, ponieważ zajmowali oni stanowiska tymczasowo wolne, a nie zastępowali urzędników czy członków personelu tymczasowego okresowo niemożących wykonywać swych zadań. Pomocniczo skarżący twierdzą, że przy założeniu nawet, że zostali zatrudnieni w charakterze członków personelu pomocniczego, ich sytuacja jest analogiczna do sytuacji członków personelu tymczasowego.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnoszą jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 5 ust. 3 i 4 i art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, interpretowanych w świetle zasady równego traktowania. W szczególności wykładni art. 5 ust. 4 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego należy dokonywać w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do członków personelu tymczasowego powołanych na urzędników na podstawie konkursów wewnętrznych, co stoi na przeszkodzie ustaleniu grupy zaszeregowania tej kategorii w oparciu o art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 27.4.2004 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Barbin przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-81/07)

(2007/C 247/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Florence Barbin (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu o nieawansowaniu skarżącej do grupy zaszeregowania AD 12 w postępowaniu w sprawie awansu za 2006 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, że zgodnie z przepisami wewnętrznymi Parlamentu w zakresie awansowania, przeciętna długość kariery w grupie zaszeregowania AD 11 wynosi cztery lata. Ponieważ skarżąca jest zaszeregowana do tej grupy od dnia 1 kwietnia 2001 r., to osiągnęła próg odniesienia pozwalający na zaszeregowanie do grupy AD 12 w postępowaniu w sprawie awansu za 2006 r. Ponadto komitet ds. awansu wpisał jej nazwisko na listę urzędników przedstawionych do awansu do tej grupy zaszeregowania w tym właśnie postępowaniu w sprawie awansu za 2006 r.

Według skarżącej organ powołujący nie przedstawił żadnego uzasadnienia odmowy awansu i tym samym naruszył obowiązek uzasadnienia. Ponadto zaskarżona decyzja została oparta na decyzji będącej przedmiotem sprawy F-44/07 ⁽¹⁾ o przyznaniu skarżącej tylko jednego punktu za zasługi. Skarżąca podnosi wreszcie naruszenie art. 1 d Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 7.7.2007 r. str. 45.

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-86/07)

(2007/C 247/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G.Cipressa, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji, niezależnie od jej formy (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), którą strona pozwana oddaliła wniosek skarżącemu skierowany w dniu 2 sierpnia 2006 r. do organu powołującego, a dotyczący uzyskania zadośćuczynienia za poniesioną przez skarżącemu do tego dnia krzywdę wynikającą z niezgodnych z prawem aktów, czynów i zachowań, a w szczególności mobbingu, jakiego doświadczał ze strony pracowników strony pozwanej w okresie jego pracy w Delegacji Komisji w Angoli (zwanej dalej „doznaną krzywdą”).
- Stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 9 października 2006 r. prot. PMO.3/MLP/mc D (2006) 9277;
- Stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 27 kwietnia 2007 r. nr ADMINB.2/MB/ade D[2007] 8725, oddalającego zażalenie skarżącemu z dnia 27 grudnia 2006 r. na zaskarżoną decyzję i na pismo z dnia 9 października 2006 r.;

- Stwierdzenie, o ile to konieczne, nieważności pisma z dnia 27 września 2005 r. nr ADMIN/IDOC/GC/eh D (2005) 22005;
- Stwierdzenie, że akty, czyny i zachowania, których dotyczy wniosek skarżącemu z dnia 10 lipca 2006 r., miały miejsce i w konsekwencji, na ile to konieczne i incydentalnie, stwierdzenie ich niezgodności z prawem, bądź — ewentualnie — nakazanie stronie pozwanej bezzwłocznego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w tym zakresie;
- Zobowiązanie strony pozwanej bezzwłocznego i pisemnego przedstawienia skarżącemu wyników tego postępowania, ujawnienia ich oraz udostępnienia opinii publicznej;
- zobowiązanie strony pozwanej do bezzwłocznego zniszczenia oryginałów i wszystkich kopii archiwalnego pisma z dnia 14 sierpnia 2001 r. zatytułowanego „Zachowanie w służbie Luigiego Marcuccio, radcy handlowego Delegacji w Angoli” i pisemnego poinformowania skarżącemu o zniszczeniu tego pisma;
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącemu kwoty 1 520 000 EUR, ewentualnie kwoty wyższej lub niższej, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą, tytułem zadośćuczynienia za tę część przedmiotowej krzywdy, która została wyrządzona do dnia wniesienia skargi
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącemu, za każdy dzień poczynając od dnia następującego po dniu wniesieniu skargi do dnia wykonania wszystkich bez wyjątku orzeczeń uwzględniających roszczenia skarżącemu przedstawione w niniejszej skardze, kwoty 1 000 EUR, ewentualnie kwoty wyższej lub niższej, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą, płatnej pierwszego dnia każdego miesiąca z tytułu praw nabytych na tej podstawie w miesiącu poprzednim, tytułem zadośćuczynienia za tę część przedmiotowej krzywdy, jaka zostanie poniesiona w okresie od dnia następującego po dniu wniesieniu skargi do dnia wykonania;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi trzy zarzuty: 1) całkowity brak uzasadnienia wynikający z jego nielogiczności, niespójności, nieracjonalności, niejasności i pozorności argumentów strony pozwanej; 2) ciężkie i oczywiste naruszenie prawa, 3) naruszenie obowiązku pomocy i ochrony oraz dobrej administracji.